

Written by பி.இரயாகரன்

Saturday, 20 March 2010 16:30 - Last Updated Saturday, 20 March 2010 19:16

சொல்லும் பாலியல் கவர்ச்சியும், ஆபாசமும், உடல்சார் வக்கிரத்தை மூதனம்பைபட்டுத்தி துண்டுகின்றது. இதன் மூலம், மனித உணர்வை அதற்குள்ளாக வக்கிரப்படுத்துகின்றனர். தனிமனித வன்முறை, வன்முறை மீதான சட்டம் என்ற எல்லைகளுக்கு கதை சொல்கின்ற ஒரு சினிமா, மக்களின் வாழ்வியல் சார்ந்த உணர்வை நலமடிகின்றது.

இந்த உண்மையை புறக்கணித்து, இந்தியக் கலாச்சாரம் அல்லது தமிழ்க் கலாச்சாரம் என்று சினிமாவை நம்புவது அறியாமையின் மொத்த விளைவாகும். எமது வாழ்வியல் சார்ந்த சமூக கருவிகளை, சினிமா எந்த இடத்திலும் பிரதிபலிப்பதில்லை. தமிழர் பண்பாடு, தமிழர் கலாச்சாரம் என்ற சமூக கருவிகளை விட்டு விலகி, நுகர்வுச்சு சந்தைக்கான தனது சொந்தச் சந்தைக்குள் தான் ஆபாசத்தை சினிமாவாக உற்பத்தி செய்கின்றது. காட்சிகள், படிமங்கள் என அனைத்தும், உலகமயமாதலின் விருவிருப்பான சீரழிவை உள்வாங்கித் தான் பிரதிபலிக்கின்றது. உலகமயமாதலின் சந்தைக்கு ஏற்ற சதகை கவர்ச்சி, நுகர்வுக்கு ஏற்ற அற்பகிளர்ச்சியை உருவாக்குகின்றது.

கலை என்ற பெயரில் உலகமயமாதல் நுகர்வுப் பண்பாட்டை பரப்பும் சமூக விரோத பூல்லுருவிகள், இதன் மக்களின் ரசனை என்கின்றனர். மக்கள் கோருவதைத் தான் தாம் படபித்தாகவும், இதனால் தான் மக்கள் விரும்பிப் பார்க்கின்றனர் என்கின்றனர். வடிகேக்கையான வியாபாரிகளுக்கே உரிய கிழட்டு வாதம். இது எப்படி இருக்கின்றது என்றால், விபச்சாரம் செய்பவனின் ரசனைக்கும், ஆபாசத்துக்கு ஏற்ப, பண்ணைக் கொண்டு வருவதே தரகனின் கடமை என்ற தரக்கத்துக்கு ஒத்தது.

இது உள்ளடக்கத்தில் கடவுள் தான் ஏழை பணக்காரனை உருவாக்கியதாக கருவதற்கு ஒத்தது. இல்லாத கடவுளை மனிதன் தனது அறியாமையால் கற்பித்தான் என்றால், அவனே ஏழை பணக்காரனை படபித்தாக கருவது எப்பிப்பட்ட மோசபித்தனமோ அப்பிப்பட்டது. மனிதன் தான் கற்பித்த கடவுள் எப்பிப்பட்டவர் என்பது,

2 / 4

